

2017 NAGYBÖJT

HÍRLEVÉL

Egyházmegyei Katolikus Iskolák Főhatósága

4. évfolyam/1.

Kezdődik a nagyböjt

Hamvazószerdán az Egyház hamut hint az a hívők homlokára:

„Emlékezz ember, hogy porból vagy, és porrá leszel”.

Elhangzik a felszólítás:

Térjetek meg, elközelgett Isten Országá”

Az Úr húsvétjára, a mi megváltásunkra készülünk.

Jézus meghív bennünket, hogy vonuljunk ki vele a pusztába (csöndbe, önmegtagadásba), hogy megtisztuljunk, hogy helyet készítsünk a szívünkben.

Külső önmegtagadások:

- Böjtöltessük a szemünket! A szem a lélek ablaka. Sok halálos bűn kezdődött a szemén keresztül.
- Böjtöltessük a fülünket! Nem kell mindent megtudni. Zárjuk el fülünket minden megszólás és pletyka elől.
- Böjtöltessük a nyelvünket! A sok beszédben nem lehet elkerülni a bűnt. Teremtsünk csendet magunkban és magunk körül.
- Böjtöltessük a testet azzal, hogy nem adunk meg neki minden kényelmet! A test legnagyobb böjtölése az álom elvonása. Kezdődjék a kelés fürge, vidám, nagylelkű kiugrással..

Belső önmegtagadások:

- Tagadjuk meg kishitűségünket!
- Tagadjuk meg elpuhultságunkat!
- Tagadjuk meg magunkat az emberekkel való viszonyunkban. Elviselni a nehezen elviselhetőt

*A fenti tervet közösen is élhetjük
a családban, hogy több
családtag vagy az egész család
közösen is ünnepelje
a Szent Negyvennapot...*

*

Választhatunk közös elhatározásokat, pl.:

- olvassuk közösen a bibliát.
- péntekenként *kenyér-víz* vacsora (s ennek árát felajánljuk szegények javára);
- közös családi erénygyűjtő lap (pl. rajzolt töviskoszorúval, melynek töviseit a gyermekek, illetve a családtagok minden jócselekedet alkalmával virággá alakíthatják);
- heti TV- v agy számítógépmentes este - amikor a család közös imát, "liturgiát" tart.
- közös keresztút, rózsafüzér a fájdalmas titkokkal;
- néhány nap nézzük át ruháinkat, játékainkat, s feleslegünket adjuk oda valakiknek;
- vegyük észre családtagjainkban ami szép, s este beszéljük meg.

*Áldott bőjti készüléket kívánok.
Szeretettel Tibor atya*

Ebben az évben nagybőjti készülletünkben segítségül hívjuk Chiara Lubich írásit.

Chiara 1920-ban született Trentóban. Szülővárosában tanítónőként dolgozott, majd az igazságkeresés vágyától hajtva beiratkozott a velencei egyetem filozófia szakára. 1943-ban Trentóban is dúlt a II. Világháború. Minden összeomlott és világosan megmutatkozott, hogy minden hiábavalóság. Egyedül Isten marad meg. Így ír erről:

"Trentóban éltünk, szülővárosunkban, s a tomboló háború mindent megsemmisített.

Mindannyian álmodtunk valamiről. Volt, aki családot szeretett volna alapítani, és vőlegényét várta vissza a frontról. Másvalaki az otthonát szerette volna szépen berendezni. Én úgy gondoltam, hogy a filozófiai tanulmányokban valósítom meg önmagam... Szép és méltó életcélokat tűztünk ki magunk elé.

A fiú azonban nem tért vissza. A házat lebombázták. A háború pedig megakadályozta, hogy folytassam filozófia tanulmányaimat. Mit tegyünk?

Létezik olyan ideál, melyet semmilyen bomba nem zúz szét,

melyre megéri feltenni az életünket? És rögtön valami fény gyúlt bennünk: igen, van. Isten az, aki éppen a háború viszonytagságai közt, a gyűlöletben tárta fel előttünk, ki Ő valójában:

Szeretet. Isten a szeretet, Isten mindannyiunkat szeret.

Mindössze egy pillanat volt. Elhatároztuk, hogy Istenért fogunk élni. Ő lesz az életünk ideálja. De hogyan valósítsuk ezt meg? Úgy, ahogyan Jézus, mi is az Atya akaratát akartuk tenni, nem a sajátunkat. Sőt, „kicsiben” olyanok akartunk lenni, mint Ő. Tudjuk, hogy már a keresztség és a hit által, minden keresztény egy másik Jézus. De még csak csírájában hogy úgy mondjam. Ahhoz, hogy egészen azok legyünk, meg kell tennünk mindent, ami rajtunk múlik."

1.hét

ÉRTEM

Szent Pál azt mondja Jézusról: "Értem adta életét" (Róm 5, 8). Mindegyikünk elmondhatja az Apostol szavát: "értem".

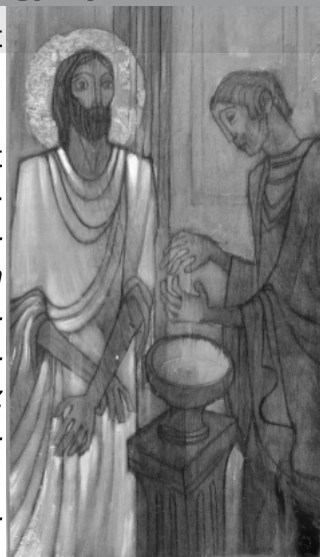
Ha Te, Jézusom, meghal-

tál értem - értem! -, hogy is kéltelkedhetnék irgalmadban? Ha pedig hihetek benne - olyan hittel, amely arra tanít, hogy Isten halt meg értem -, hogyan tennék kockára mindent ennek a szeretetnek viszonzásául?

Értem. - Ez a szó még a legmagányosabb ember elhagyatottságát is feloldja; megistenít minden szegényt, akit az egész világ megvet, csordultig tölt minden szívet és kiárad belőle arra, aki még nem ismeri, vagy már elfelejtette a jó hírt.

Értem. - Értem volt minden kínod, Jézusom?

Értem az a felkiáltás? Bizonyos, hogy Te nem engedsz elveszni sem engem, sem azt a sok szegény embert, hanem mindent

megteszel értünk. Ha nem másért, hát azért, mert túlságosan nagy árat fizettél értünk.

Te engem a menny számára teremtetted meg úgy, ahogy anyám a földi életet adta. Te mindig

egyedül reám gondolsz, és épp így minden más emberre.

Te jobban bátorítasz keresztény életemben, mintha az egész világmindenség állna mögöttem és ösztönözne.

Értem. - Igen, értem.

*Add hát, Uram, hogy én is ezt mondjam Neked, legalább hátralevő éveimben: **Érted!***

2.hét

A KERESZT

Vegye föl keresztjét... (Mt 16,24)

Különös és egyedülálló szavak. Van valami bennük - mint Jézus más szavaiban is - abból a fényből, amelyet a világ nem ismer. Olyan ragyogóak, hogy az emberek fénytelen szeme, a lanyha keresztényeké is, belekáprázik

és megvakul. Talán semmi sem olyan rejtélyes és nehezen érthető, mint a kereszt. Nem megy az emberek fejébe és szívébe. Nem, mert nem értjük meg, mert sokszor névleges keresztényekké lettünk, akiket éppen csak megkereszteltek. Talán gyakorló keresztények vagyunk, de mérhetetlenül távol attól, amilyennek Jézus szeretne minket. Nagybőjtben hallunk beszélni a keresztről. Nagypénteken megcsókoljuk, termeinkben kifüggesztjük. Néhány cselekedetünket a kereszt jele pecsételi meg. De nem értjük. És talán ez minden tévedés gyökere: a világban nem fogják fel a szeretetet.

A szeretet a legszebb szó, de ezt torzították el legjobban, ezt csúfították el leginkább. Isten lényege, Isten fiainak élete, a keresztény ember éltető levegője a szeretet, de a világ birtoka, monopóliuma lett. Azok hordják ajkukon, akiknek kiejteni sem

volna joguk. Biztos, hogy nem minden evilági szeretet ilyen: van például anyai érzés is, amelyet megneimesít a fájdalommal párosult szeretet; létezik testvéri szeretet, házastársi szeretet, gyermeki szeretet: a mindeneket teremtő Atya szeretetének talán öntudatlan nyomai.

De azt a szeretetet, amely maga "a szeretet", azt nem értjük. Hogy is értenénk, hogy Isten, aki megalkotott minket, leszállt közénk, mint ember az emberek közé, velünk élt, velünk maradt, és hagyta magát keresztre szegezni értünk, hogy megmentsen minket. Túl magas ez, túl szép, túl isteni, túl kevésbé emberi, túlságosan véres, fájdalmas, hússunkba vágó ahhoz, hogy megértsük. Talán az anyai szereteten keresztül megsejtünk belőle valamit: mert egy anya szeretete nemcsak simogatás és csók, hanem mindenekfölött áldozat. Ahogy Jézust is a szeretet üzte a keresztre, amelyet sokan örülségnek tartanak. De csak ez az örülség mentette meg az emberiséget, és formálta a szenteket. Valóban: a szentek olyan emberek) akik képesek megérteni a keresztet. Emberek, akik követve Jézust, az Istenembert, fölvtették minden napnak a keresztjét, mint

a föld legdrágább kincsét. Időnként fegyver gyanánt forgatták, mint Isten katonái; szerették egész életükön át. Felismerték és megtapasztalták, hogy a kereszt a kulcs, az egyetlen kulcs a

kincshez, a kincsek kincséhez. Megnyitja lassanként a lelkeket az Istennel való egyesülésre. Így az emberen keresztül Isten újra megjelenik a világon és megismétli - jóllehet végtelenül alacsonyabb rendű, mégis hasonló módon - azokat a cselekedeteket, amelyeket egykor mint ember az emberek között vitt végbe: áldotta azt, aki őt átkozta, megbocsátott annak, aki gyalázta, megmentett, gyógyított, hirdette az ég szavait, jóllakatta az éhezőket, a szeretetre alapított egy új társadalmat, megmutatta annak a hatalmát, aki őt küldte. Egyszóval a kereszt az a szükséges eszköz, amelynek segítségével az isteni átjárja az emberit, és az ember - fölemelkedve e világ országából a Mennyek Országába

- teljesebben részesedik Isten életében. De szükséges *"fölvenni keresztünket"*. Reggel ennek várásával kell ébrednünk, tudva, hogy csak általa jutnak el hozzánk azok az ajándékok, amelyeket a világ nem ismer: az a béke, az az öröm, a mennyei dolgoknak az az ismerete, amelyről a legtöbb ember nem is tud.

A kereszt... olyan mindennapi dolog. Olyan hűséges, hogy egy nap találkájáról sem hiányzik. Elég lenne fölvenni, hogy szentté tegyen bennünket. A kereszt a keresztény ember jelvénye; a világ nem akarja, mert azt hiszi, ha menekül tőle, megmenekül a szenvedéstől. Nem tudja, hogy a lélek, mely megértette a keresztet, kitárul a Fény és a Szeretet országa felé: annak a Szeretetnek, amelyet a világ annyira keres, de nem talál...

3.hét

AZ ÉLETRE VEZETŐ KAPU

Isten emberré lett, és így halandóvá. Erre a földre született, azért, hogy meghaljon.

Az élet értelme ez: úgy élni, mint a búzaszem, amelynek a rendeltetése: meghalni, elrothadni, hogy kikeljen az igazi, örök

életre. Jó, ha ilyen magatartással járjuk a világot, ahol minden nappal idősebbek leszünk, és végül elérkezünk a halálhoz, amely az élet kezdete.

A bennünket érő betegségekben lépcsőfokokat kell látnunk: Isten szeretete készíti ezeket nekünk, hogy feljussunk a csúcsra. Ezek a megpróbáltatások előkészítenek a nagy "próbára". Kis áldozati ostyák vagyunk ilyenkor, még nem a beteljesült felemésztődés állapotában, de útban a végső "Beteljesedett" felé, amely mindannyiunkra vár.

Így halandók vagyunk a legnagyobb Halandóval, azért, hogy vele is támadjunk fel, és megkezdjük azt az életet, amelynek soha sem lesz vége.

Uram, akaratod teljesítése legyen a tömjén, amelyet "életmisenkben" felajánlunk Neked.

Uram, add, hogy vonakodás nélkül siessünk a hamarosan reánk váró cél felé.

Engedd meg, hogy már most

mindenünket odaadjuk Neked, nehogy egykor a halál mint tolvaj vegye el tőlünk. Felajánljuk Neked legszebb kincsünket úgy, mint az Atya Egyszülöttét, mint Mária a Fiát, mint minden szent az ő művét. Így nem változik majd semmi, amikor hívsz: a halál szinte észrevétlen átmenet lesz, ragyogó egyesülés Veled, halálravált, jóságos Isten, aki magadra vetted emberi természetünket, hogy előttünk járj a halálban és az Életben.

4.hét

TÁGÍTSUK KI SZÍVÜNKET

Ki kell tágítani szívünket Jézus Szívének méreteire. Mekkora munka! De ez az egyetlen, ami szükséges. Ha ezt tettük, mindent megtettünk. Mindenkit, aki

közelünkbe kerül, úgy kell szeretnünk, ahogy Isten szereti. És mivel az időben élünk, egyszerre egy felebarátunkat szeressük, és ne maradjon a szívünkben nosz-

talgia a másik testvér iránt, akivel az imént találkoztunk. Így maga Jézus az, akit szeretünk mindenben. De ha nosztalgia van bennünk, az azt jelenti, hogy az előző testvért magunkért vagy magáért szerettük, nem Jézusért. És itt a baj.

Legfontosabb feladatunk az, hogy megőrizzük magunkban Isten tisztaságát, azaz olyannak őrizzük meg szívünkben a szeretetet, ahogyan Jézus szeret. Tehát ahhoz, hogy tiszták legyünk, nem kell kifosztani a szívet és elnyomni benne a szeretetet. Hanem ki kell tágítani Jézus Szíve szerint, és szeretni mindenkit. És amint a földön található milliárd Szentostyából elég egy, hogy Istennel táplálkozzunk, éppúgy elég egyetlen testvér - az, akit Isten akarata mellénk ad -, hogy közösségbe lépjünk az emberiséggel, a misztikus Krisztussal. A testvérral való közösség pedig a második parancsolat, közvetlenül az istenszeretet után következik, és annak kifejeződése.

5.hét

ÉLJÜK AZ ÉLETET

A keresztény arra hivatott, hogy élje az életet, úszkáljon a fény-

ben, elmerül-
jön a keresz-
tek feneketlen
mélységében
- de semmi-
képpen sem
arra, hogy tes-
pedjen. A mi
életünk vi-
szont néha
fénytelen, ér-
telmünk elho-
mályosult, a-

karatunk ingatag. Mert ebben a világban nevelkedtünk, és hozzászoktunk, hogy individualista életet éljünk, ellentétben a keresztény élettel.

Krisztus: szeretet. A keresztény sem lehet más. A szeretet pedig közösséget szül: ez a keresztény élet alapja és csúcsa. Ebben a közösségben az ember immár nem egyedül tart Isten felé, hanem társaságban. Hasonlíthatatlanul szép ez. Lelkünkben a zsoltár verse merül fel: *"Íme, mily jó és gyönyörűsége, ha együtt laknak a testvérek!"* (Zsolt 132,1). De a testvéri közösség nem boldogító állapot, hanem örökös hódító hadjárat. Állandó eredménye nemcsak a közösség fenntartása, hanem elterjedése sokak között, mert a szóban for-

gó közösség szeretet, a szeretet pedig természeténél fogva kiárad. Hányszor megesik, hogy testvérek elhatározzák: együtt mennek Isten felé, de egységük erejét vesztí, por száll lélek és lélek közé, és szétfoszlik a varázs, mert lassan kialszik a mindannyiuk előtt fellobbant fény! Mi ez a por? Egy gondolat, a szív hozzátapadása saját magukhoz vagy másokhoz: önmagukért szeretik magukat és nem Istenért, vagy önmagáért a testvért, a testvéreket, nem pedig Istenért. Máskor a lélek, amely elszánta magát mások szolgálatára, mégis visszavonul: saját énjére, saját akaratára összpontosít, nem pedig Istenre, a test- vérré Istenért, Isten akaratára. Gyakran pedig nem megfelelő ítéletet alkotunk arról, aki velünk él.

Azt mondtuk: csakis Jézust akarjuk látni a testvérben, Jézussal akarunk beszélgetni a testvérben, Jézust akarjuk szeretni a testvérben. De hirtelen fölmerül bennünk annak emléke, hogy ennek a testvérnek ilyen meg olyan hibája van, ezt vagy azt a tökéletlenséget követte el. Látásunk bonyolulttá válik, lényünk nem megvilágosodottabbé. Következésképpen megbomlik az

egység a mi tévedésünk folytán.

Talán az a testvér, mint mindannyian, csakugyan hibákat követett el, de hogyan látja őt Isten? Mi igazából a helyzete, a valóságos állapota? Ha Isten előtt rendben van; Isten nem emlékszik többé semmire, eltörölt mindent vérevel. Hát mi miért emlékezzünk rá? Ki téved ebben a pillanatban? Én, aki ítélekem, vagy a testvér? Én. Akkor hát meg kell próbálnom Isten szemével látni a dolgokat, a maguk igazságában, és így kell bánnom a testvérral Mert ha szerencsétlen módon még nem jött volna rendbe az Úrral, szeretetem melege, vagyis a bennem élő Krisztus eljuttatná a bűnbánathoz, mint ahogy a napfény megszá-

rítja, behegeszti a sebeket. A szeretet fenntartója az igazság, az igazság pedig csupa irgalom. Ebbe kell öltöznünk tetőtől talpig, hogy kereszténynek mondhassuk magunkat. És ha testvérem

viszszatér? Új szemmel kell látnom, mintha mi sem történt volna, és újra kell kezdenünk az életet együtt, Krisztus egységében, mint azelőtt, hisz nem történt semmi. Ez a bizalom fogja megmenteni őt további bukásoktól. És ha ilyen mértékkel mértem neki, remélhetem, hogy Isten egy napon így fog megítélni engem is.

6.hét

MEGTALÁLTALAK

*Megtaláltalak Téged
sok helyen, Uram!*

*Éreztem szíved lüktetését a kis
hegyi kápolna mély csendjében,
a tabernákulum félhomályában
egy üres székesegyház közepén,
a tömeg közös lélegzetvételében,
mikor Téged szerető emberek
betöltik templomod árkádjait
énekekkel és szeretettel.*

*Megtaláltalak az örömben.
Beszéltem hozzád a csillagos
égen túlra, mialatt
az esti csendben hazafelé
tartottam a munkából.*

*Kereslek, és gyakran
megtalállak.*

*De ahol mindig megtalállak:
az a fájdalom.*

A fájdalom, bármilyen fájdalom,

*olyan, mint a harang zengő
szava, amely imára hívja
Isten jegyesét.*

*Mikor a kereszt árnyéka
megjelenik, a lélek magába száll,
visszavonul belső szentélyébe,
s elfelejtve a harang csengését,
Téged "lát",*

Teveled beszél.

Te jössz hozzám látogatóba.

És én válaszolok Neked:

"Itt vagyok, Uram!

Téged akarlak,

Téged akartalak."

*Ebben a találkozásban lelkem
már nem érzi a fájdalmat, hanem
szinte megittasodott*

szeretetedtől: elmerül Benned,

átítatódik Veled,

én Tebenned,

Te énbennem,

hogy teljesen egy legyünk.

*S akkor újra kinyitom szemem
az élet felé, az élet felé, amely
még nem az igazi.*

*Isteni erő szállt belém, hogy
folytassam a Te harcodat.*

Nagyhét

AZ Ő MISÉJE ÉS A MI MISÉNK

Ha szenvedsz és szenvedésed
akkora, hogy megbénít minden
tevékenységet, emlékezz a mi-
sére.

A misében Jézus, ma is, mint

akkor, nem dolgozik, nem beszél:
fölköszölgözik magát szeretetből.

Az életben lehet sokat tenni, so-
kat beszélni, de a szenvedés
hangja, bár néma és mások előtt
ismeretlen, a szeretetből felaján-
lott szenvedés hangja a legerő-
sebb szó: betör az Égbe.

Ha szenvedsz, merítsd fájdal-
madat az Övébe: mondd a ma-
gad miséjét. És ha a világ nem
ért meg, ne jöjj zavarba: elég, ha
ért Jézus, Mária és a szentek.

Tarts velük és hagyd folyni vé-
red az emberiség javára, akár-
csak Ő!

A mise!

Nagyságát hogy is értenénk!

Az Ő miséje, a mi misénk.

Simone Weil:

Iskolai tanulás és Istenszeretet

II. rész

A figyelem erő kifejtés, talán a legnagyobb, de negatív erő kifejtés. Vagyis nem foglalja magába a fáradságot. Amikor fáradságot érzünk, a figyelem majdnem lehetetlenné válik, vagy ha nem, azért nem, mert igen begyakoroltuk magunkat. Jobb azonban, ha kikapcsolódunk, keresünk valami lazítást, és egy kis idő múlva visszatérünk. A be- és kilégzés ritmusához hasonlóan nekikezdünk és megpihenünk.

Húszpercnyi ilyen sűrített, de fáradság nélküli figyelem kétségtelenül többet ér, mint három óra homlokráncolása a jól végzett feladat önelégült megállapításával kísérve: „*Jól dolgoztam!*”

A látszat ellenére ez a húsz perc sokkal nehezebb. Van valami a lelkünk mélyén, ami jobban irtózik az igazi odafigyeléstől, mint a test a fáradságtól. Ez a valami sokkal közelebb áll a bűnhöz, mint a test. Ezért valahányszor odafigyelünk igazából valamire – a bűnt, a rosszat

győztük le magunkban.

Ha ezzel a szándékkal fordítunk figyelmet valamire, egy negyedórányi figyelem felér sok „jócselkedettel”.

A figyelem azt jelenti, hogy leál-lítjuk gondolkodásunkat, és disponibilissé (befogadásra képes-sé) tesszük; üressé és áthatolhatóvá annak a tárgynak a részére, amelyre figyelünk.

Figyelni annyit jelent, mint a már megszerzett ismereteket a gondolkodás közelében tartani, de visszafogni, egy alsóbb szint-re szorítani. Kell gondolat, de úgy kell viszonyulni a sajátos és már előbb megformált gondolatokhoz, mint az az ember, aki egy hegyen állva előre néz és ugyanakkor – anélkül, hogy nézné – maga alatt látja az erdőket és a réteket. Legfőbb, hogy a szellem-nek üresnek kell lennie, hogy a maga igazságában befogadhas-sa a tárgyat, amely beléhatol.

Fordítás közben elkövetett el-lentétes értelmezés, vagy a mér-tani feladatok megoldásában megjelenő képtelen eredmény, minden stílustalanság, a francia fogalmazásba becsúszott hibás gondolatsor: mindez attól van, hogy gondolkodásunk sietett valami felé és idő előtt megtelt, még az igazság befogadása

előtt. Az ok, mindig az, hogy cselekedni akarunk, hogy keresni akartunk valamit. Ezt minden egyes hibával kapcsolatban be lehet bizonyítani, ha a gyökeréig hatolunk. Nincs jobb gyakorlat, mint ez a bizonyítás.

Olyan igazság ez, amelyet csak akkor fogadunk el, ha milliószor bebizonyítottuk. Így van ez minden lényeges igazsággal.

A legértékesebb javakat nem keresnünk kell, hanem várnunk. Mert az ember nem tudja megtalálni saját erejéből, és ha erőlteti, helyettük hamis javakat talál, amelyeknek hamisságát soha sem fogja észrevenni.

Egy mértani feladat megoldása nem önmagában érték, hanem mivel az igazi érték képe, és ugyanaz a törvény vonatkozik rá, mint az igazi értékre, lévén egy sajátos igazság töredéke és annak az egyetlen, örök és élő Igazságnak a képe, aki egyszer azt mondta magáról: „Én vagyok az igazság”.

Ha így fogjuk fel, minden iskolai

gyakorlat hasonlít a szentségekhez.

Mindegyik iskolai gyakorlatnak megvan a sajátos módja, ahogyan vágyakozva várni kell az igazságra anélkül, hogy keresnénk. Sajátos módja van annak, hogyan kell figyelni egy mértani példa adataira anélkül, hogy keresnénk az értelmét, és várni, amikor írunk, hogy a helyes szó maga jöjjön tollunk hegyére, viszszalökve a felesleges szavakat.

A tanárnak elsődleges feladata tehát a diákjaival szemben: megismertetni ezt a módszert, nemcsak általánosságban, hanem sajátosságában is, ami az egyes tantárgyakat illeti. Ez nemcsak a tanárnak, hanem a diákok lelkiatyjának is feladata. Az utóbbinak ezenfelül még

az is feladata, hogy világosan, egészen nyilvánvalóan megmutassa a hasonlóságot, amely fennáll egyrészt az iskolai dolgozatokkal foglalkozó emberi értelem magatar-
tása, másrészt

az emberi lélek alapállása között – mely olajjal telt égő méccsel várja vágyakozva és bizalommal Jegyesét. Meg kell tanítani a fiatalot, hogy míg dolgozik latin fordításán, akarjon egy kicsit közelebb kerülni, ennek a fordításnak a révén, ahhoz a pillanathoz, amikor valóban olyan lesz mint a szolga, aki, amíg mestere menyegzőn van, az ajtó közelében virraszt és figyel, hogy a kopogtatásra ajtót nyisson. A házigazda asztalához fogja ültetni ezt a szolgát, és maga szolgál fel neki.

Csak ez a várakozás, csak ez a figyelem készíti a házigazdát a gyöngédségnek erre a túlkapására. Amikor viszont a szolga a mezei munkából kimerülve hazatér, így szól neki ura: „Készítsd el étellemet és szolgálj ki!” És úgy kezeli, mint „haszontalan szolgát”, mert csak azt tette meg, amit parancsoltak neki. Igaz, meg kell tenni a cselekedetek területén mindazt, amit parancsoltak, bármekkora fáradság és szenvedés árán is, mert aki engedetlen, az nem szeret. De mindezek után csak haszontalan szolgák vagyunk. A szeretetnek ez csak feltétele, de nem elég. Nem ez kényszeríti a házigazdát, hogy szolgájának szolgájává le-

gyen, és még kevésbé a szolga kezdeményezése: hanem egyedül a virrasztás, a várakozás és a figyelem.

Boldog, aki kamaszéveit és ifjúságát annak szenteli, hogy ezt a figyelmet (odafigyelési éppességet) kinevelje magában. Igaz, ez az ember nincs közelebb a jóhoz, mint testvérei, akik a földeken vagy gyárakban dolgoznak. Azok másképp vannak közel. Isten közel van a földműveshez és a munkáshoz is, másához nem hasonlítható, csodálatos módon, mert Isten jelen van a szegénység

mélyén, a társadalmi elismerés hiányában, a hosszú és lassú szenvedésben. De ha a foglalkozásokat önmagukban nézzük, a tanulmányok közelebb vannak Istenhez a figyelem miatt, mely a tanulmányok lelke. Aki hosszú tanulmányi éveket tölt el anélkül, hogy fejlesztené magában a figyelmet, nagy kincset veszít el.

Nemcsak Isten szeretete kívánja meg az odafigyelést, hanem a felebarát szeretete is, amelyről tudjuk, hogy ugyanaz a szeretet, mert ugyanaz a lényege. A világ elesettjeinek nincs másra szükségük, mint olyan emberekre, akik végre képesek rájuk odafigyelni. A képesség, hogy odafigyeljünk egy szerencsétlenre, nagyon ritka, nagyon nehéz, majdnem csoda, egy igazi csoda.

Mindazokból, akik azt hiszi, hogy megvan ez a képességük, majdnem mindegyikből hiányzik. A szív melegsége és lángolása, jámborsága – nem elég erre.

Az első Grál-legendában az áll, hogy Grál, a csodatévő kő, mely az átváltoztatott ostya erejénél fogva jóllakat minden éhséget,

azé lesz, aki először mondja a kő őrzőjének, egy igen fájdalmas sebtől majdnem megbénult királynak: „Mitől szenvedsz?”

A felebarát szeretetének teljessége abban áll, hogy

képesek vagyunk megkérdezni tőle: „Mitől szenvedsz?” Ez azt jelenti, hogy felismerjük, hogy a szenvedő létezik; nem csak mint egy halmaz tagja vagy mint egy társadalmi csoport ilyen módon nevezett egyede:

„szerencsétlen” – hanem mint ember, pontosan hasonló hozzánk, akit egyszer elért a szenvedés, és megjelölt utánozhatatlan jelével. Ehhez elégséges, de elengedhetetlen is, hogy rá tudjunk tekinteni.

Ez a tekintet először is figyelmes, úgyannyira, hogy a lélek üres lesz minden sajátos tartalomtól, azért, hogy befogadja azt, aki előtte áll a maga valóságában. Erre csak az képes, aki figyelni tud.

Paradox módon igaz tehát, hogy egy latin fordítás, egy mér-tani feladat, még ha nem is sikerült, de ha azzal a figyelemmel kísértük, amivel kell, képessé tett

Különleges vezetőképző intézményeink vezetőinek

bennünket egy kicsit jobban, hogy majd egy nap, amikor alkalom adódik rá, azt a segítséget nyújtsuk, ami megmenti őt. Ha egy kamasz képes ezt az igazságot megérteni, és elég nemes lelkű ahhoz, hogy ezt és ne más gyümölcsöt keressen tanulmányaiban, akkor számára a tanulmányok a lelki életben valódi előrehaladást jelentenek.

Az iskolai tanulmányok a szánatóföldbe rejtett kincs. Megéri, hogy ne őrizzünk meg semmit magunknak, eladjuk mindenünket, hogy megvegyük azt.

*„Térden állva,
fejünket lehajtva, készen arra,
hogy a győztes kardja
fejünket vegye;
térdünket érintve kezünkkel:
(...) hogy Isten irgalma,
mint egy Atya vetése,
úgy részesítsen bennünket
az élet adományából.
Néhány perc némaság.
A szív ezalatt végképp kiürül
s megfagy a halál érintésétől,
hogy az új élet,
a tiszta irgalom műve
megfoganhassék bennünk.
Így kellene Istent imádnunk.”*
S.W.

Néhány hónappal ezelőtt írtuk újságunkban: „A katolikus intézményeknek át kell gondolniuk, hogy milyen feladatok állnak előttük, és ezeket hogyan tudják megoldani. Az egyház feladata, hogy szüntelenül vizsgálja az idők jeleit és az evangélium fényénél korszerű választ adjon azokra.” „Szükséges, hogy a „patologikus jegyeket” is őszintén felismerjük, hogy azokat megszüntessük, illetve jó irányba alakítsuk.” Azonban tudjuk és tapasztaljuk, hogy az alakítás során csak akkor számíthatunk eredményre, ha azt az alakulás előzi meg. Ennek reményében és örömeiben indult el ősszel különleges vezetőképzőnk. A képzés alapvető célja, hogy segítsen megújult szívvel néznünk a mindennapi feladatainkra. A Lélek, a tudomány és a hétköznapi tapasztalatok által adjon kapaszkodót a nehézségek közepette.

A tanévi nyolc alkalom délelőtti jeinek programját Uzsálné Dr. Pécsi Rita „A nevelés – a vezetés - az élet szolgálata” témakörben tartott előadásai alkotják: Pl. Miért nem működik a "Százszor

megmondtam!"? A sikeres nevelés kulcsa: az érzelmi intelligencia fejlesztése; Bízz benne(m)!" Mire képes a bizalom a nevelésben és a vezetésben? és még több érdekes téma...

Uzsalyné Dr. Pécsi Rita így ír az általa átadott nevelési szemléletről: *„Pedagógiai kutatásaim során találtam rá Kentenich atya nevelési szemléletére, amely állandóan azt a kérdést teszi föl: „Mit üzen Isten az élet által?” Ő ezekre a nevelési /önnevelési szükségletekre gyakorlati válaszokat kínál. Összhangban a tudomány modern eredményeivel, a nagy nevelők tapasztalataival és hagyatékával, a kinyilatkoztatással, szentjeink példájával. Hogyan lehetséges valóban erős, szabad lélekkel, jókedvvel szolgáló talpraesett keresztény embert nevelni, aki nem csupán okos, hanem intelligens, sőt érzelmeiben is az.”*

Az élettel teli, szakmailag is magas színvonalú, sokoldalú és vidám előadások reményt és bá-

torságot adnak mindannyiunknak. A kiscsoportos beszélgetések által meghitt, családi légkörben hallgatjuk meg egymás tapasztalatait. A zene, az ima, amelyek olykor bevezetik vagy lezárják az előadások és beszélgetések menetét felemelik lelkünket Őhozzá, aki reményünk és erőnk forrása. A közös ebéd, a kicsi ajándékok pedig Isten gondviselő szeretetének apró jelei. Így valódi feltöltődést jelentenek ezek az alkalmak.

Hisszük, hogy az élet szolgálatával és a képzés során megélt közösségi tapasztalattal segíthetünk kialakítani a ránk bízottakban a közösséghez tartozás, az önátadás képességét, az önbecsülést, végső soron egy, a személyes döntésen alapuló hitet.

Mindezeknek megélését és tapasztalatát kívánjuk az iskoláinkban és óvodáinkban dolgozó munkatársainknak, ennek reményében tervezzük a folytatást (vagyis egy újabb képzés megvalósulását) következő tanévben.

Rojtos Krisztina

